

Fülöp Kálmán

Csillagok harca

Csillagok harca
dúl a láthatáron.

Rongyokban zörög
a fojtó téli reggel.

Félve szemlélem
és szorongva várom —

arcomra gyűrt
sebekkel ébrednek fel.

Mindent merek

Naponta
érhet félelem.
Legyűr a perc,
megáll az ész.

S mert létezel,
Uram, nekem,
életem vagy
és mindenem,

nemlétemben
is élsz velem.
Nem félek hát
ha bármi jön,

kéneső pusztít,
vízözön,
szétszaggathatnak
emberek, én

Veled ma
mindent merek.

A megszegett kenyér

Vádol
ma minden
csontomba
metsz a tél

muskátli
nyílik
ablakom
jegén —

a fojtó
csendben
rám pirít
ma Isten —

s asztalomon
a megszegett
kenyér.

Átláncolnám

Átláncolnám,
ha lehetne,
a csendet
s engedném
érni még
ma délután —

úgy érzem,
messze,
nagyon messze
mentem s
már nem
hiszem, hogy
kaland volt
csupán.

Nem tudom

Nem tudom
 meddig és
 onnan hogyan
 vissza
 arcomba
 szántnak
 csípős, vad
 szelek

az úton ahol
 végig ballag
 árnyam

halkan
 köszönnek
 most az
 emberek.

nyirbálja barna
 tél szele.

A természet
 tanítja
 írni

s őzek
 szeméből
 kortyol dalt

az erdő
 hallja
 reggel sírni

amint
 éppen
 feléje tart.

A harmatszürke köd barátja

A harmatszürke
 köd barátja
 s a felkelő nap
 gyermeke

most félviselt
 vastag kabátját

S mert tartozom

S mert
 tartozom
 az Úrnak
 és magamnak
 s adósa vagyok
 ennek a világnak

csendben
 törlesztem s
 átadom magam
 hitem szerint
 a Nagy Feltámadásnak...

Kedei Zoltán

A tér

Együtt indulunk a tér közepére, Te meg én.
Csodára várunk. Sorban állunk gombokért.
Fogod a kezem a tér közepén.
A vásárhelyi rádió időjósága bevált, a tegnapihoz hasonló hőmérsékletet jelzett.
Lebbenő szél pásztázza arcunkat.
Nem hagyhatjuk helyünk, pedig lábunk alatt süpped a talaj.
Mozog a tér.
Foltos lesz a táj.
Fogod a kezem a tér közepén.
A mozgó téren bős lovak jelzik fogyó terünk.
(Elnézést, nem sikerül megmutatnom a tér közepét, előre nem tudhattam, hogy süpped a talaj, és elnyeli a tér közepét, pedig szép volt a tér közepe, s rajta szépek a lányok, akik szintén sorban álltak gombokért.)
Az ítélethirdetésnél ott leszünk, Te meg én.
Megvédjük a teret, s rajta a sorban álló lányokat.
Zászlónkra festjük a tér közepét.

Kedei Zoltán: A TÉR
